

В Постановление №258 на МС е фиксирана **държавната политика по отношение на „циганското население“**. Замяната на употребяваното преди словосъчетание „циганско малцинство“ с „циганско население“ по никакъв начин не лишава от основание разглеждането му като малцинство в посочения по-горе смисъл. Дори напротив: когато се назовава малцинство, то е незабележимо и съответно не е обект на целенасочена политика; когато става обект на целенасочена политика, то престава да се назовава малцинство в държавните/партийни документи. Заявената политика трябва да преодолее изключеността на циганите от „обществения живот“, породена от факта, че циганското население „се явява носител на най-голяма изостаналост“. Документите разкриват не само начина, по който институциите се отнасят към „циганското население“ – като необразовано, мързеливо, живеещо при лоши хигиенни и битови условия и т.н., но и как „обществеността“ се отнася към него. Независимо че в постановлението свидетелството за това отношение е изключително меко представено – то е квалифицирано като „пренебрежително отношение“, препоръката на отдела „За работа сред националните малцинства“ назовава това отношение „прояви на дискриминация“.

3.2. Ситуацията в София

Нека да видим как очертаната държавна/партийна политика към циганското население се въплъщава в **конкретни практики**, за реализацията на които са мобилизирани всички местни институции на София.

Няколко месеца след като Министерският съвет е приел Постановление №258 – на 21.05.1959 г., Изпълкомът на Софийския градски народен съвет (СГНС) по доклад на своя председател одобрява поредица от „мероприятия за изпълнение на 238–о постановление на Министерския съвет“.²⁶ От

²⁶ В Протокол №17 на Изпълкома на СГНС е записано „Постановление 238“ (ДА-София, ф. 1591, оп. 1, а.е. 60), но това със сигурност е печатна грешка.